

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Cui i-e frică
de computer?

cărtile
mele

Colecția „Cărțile mele“ este coordonată de Florentina Sâmișăian.

Redactori: Diana Georgescu, Alina Ioan

Tehnoredactor: Monica Manolache

Copertă: Alexandru Daș

Ilustrația copertei: Irina Dobrescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cui i-e frică de computer? : coord.: Liviu Papadima. –

București: Editura Arthur, 2013

ISBN 978-606-8044-68-2

I. Papadima, Liviu (coord.)

82-93-34=135.1

© Editura Arthur, 2013

Editura Arthur este un imprint al GRUPULUI EDITORIAL ART.

Cui i-e frică de computer?

volum coordonat de
Liviu Papadima

ilustrații de
Irina Dobrescu

Cearta lui Nimic cu Ceva

Cărțile astea, se vede treaba, vin la șir, ca mărgelele pe ață. La început a fost una cu cititul: *Care-i faza...?* Apoi una cu scrisul: *Ce poți face cu două cuvinte*. Ce ar fi fost să vină la rând? Socotitul, de bună seamă.

Mai ții minte, sunt sigur, caznele adunării și ale scăderii, ca să nu mai vorbesc de înmulțire și împărțire. Împărțirea cu rest era ceva mai simpatică, pe-ăla puteai să-l vâri în buzunar. Dar până să ajungi acolo...

Norocul nostru că s-au găsit, mai demult dar nu foarte demult, niște inși deștepți care să ia atitudine și să zică răspicat: prea multe cifre, prea mare bătaia de cap. Ne-am putea mulțumi numai cu două, că una singură aduce a singurătate și singurătatea nu-i bună. Și de-aici a început toată nebunia.

Cartea de față s-ar putut foarte bine numi *Ce poți face cu 0 și 1* sau *Ce-i de făcut cu Nimic și Ceva*. I-am zis, totuși, după îndelungă chibzuință, *Cui i-e frică de computer?*

Întâi de toate, cred că deja ai înțeles că prin „computer” se înțeleg și multe altele asemenea, toate *device*-urile și gadget-urile care ne umplu viața de zi cu zi cu cearta lor nesfârșită între Nimic și Ceva. N-o să mă apuc să le înșir, că mă fac de râs. Le știi tu, sunt convins, mai bine decât mine.

Apoi te vei fi nedumerit poate și-ți vei fi spus în gând: „Care-i faza cu frica la chestia asta?”

Păi, cam este. Tipii ăia deștepți au cam întârziat cu treaba, și pe unii dintre noi i-au (ne-au) prins la mijloc de drum,

uitându-ne la șmecheriile lor ca vițelul la poarta nouă. Unde se duc, dom'le, literele când eu bat în taste? Pe ce se așază? Cu ce se lipesc? Dați-mi înapoi tabla înmulțirii! Dați-mi păcănitul literei pe coala albă, când izbește banda neagră a mașinii de scris și lasă în urmă minunăție de semn, de nu-l mai ștergi decât întinzând cu o pensulă fină un gogoloi de pastă pe deasupra.

Eu unul am dat prima oară cu nasul de computer când aveam vreo treizeci de ani și eram un fel de student întârziat la Viena. Mergeam în fiecare zi la biblioteca universității, scocioram ore în șir după cărți interesante prin cataloagele cu mii de sertare în care erau, în fiecare, sute de fișe, fiecare cam de mărimea unei palme, stivuite una după alta pe un soi de tije de fier, ca să nu zboare afară din fișiere. Era o căutare palpitanță, iar după ce găseam câte ceva care să mă intereseze, trebuia să completez o altă fișă, pe care să copiez bună parte din ce scria pe cea din catalog și să m-așez cu ea cuminte la coadă, să ajung să o predau unui bibliotecar, care o dădea altuia, care pleca în căutarea cărții cerute... Oho, o ditamai fabrica de lectură! Până-ntr-o zi când, ajungând la locul faptei, am fost îndrumat către o sală lungă, cu o sumedenie de mese așezate pe lângă pereți și tot o sumedenie de studenți holbându-se în câte un ecran luminos. „Nu, nu – i-am spus cu disperare în glas însoțitorului meu – eu vreau la sala cataloagelor!” Iar el, zâmbitor, mi-a răspuns că îmi puteam comanda cărțile dorite mult mai lesne *on line*. Măi, să fie!

N-o să uit niciodată cum m-am așezat la masă, cu inima cât un purice, cu ochii blejdiți pe instrucțiunile prinse în pioaneze pe peretele alăturat. Îmi tremurau mâinile de mama focului și aveam câte șapte cărcei în fiecare deget. Pe masă, o tastatură plină de butoane, în cap, convingerea fermă că voi apăsa la un moment dat pe ce nu trebuie și din ecran sau din tastatură – cel mai probabil, din ambele –

Respectiva țâșni o flăcăruie urmăată de niște vălătuci groși de fum, iar eu mă voi ridica și-o voi lua la sănătoasa, fără să mai privesc îndărăt.

Probabil tu n-ai avut parte de asemenea momente dramatice și caraghioase. Pentru tine, manevratul bâzdâgăniilor ăstora a venit la fel de natural ca mersul pe bicicletă sau la patinoar – deși nici astea nu-s de ici, de colo.

Partea ciudată e nu numai că unii continuă să se teamă de IT ca de ET, ci și că le e frică de nefrica altora – alții cam ca tine, așa.

Vei găsi, în cartea de față, scrisă de oameni un pic mai mari pentru oameni un pic mai mici, cărarea care te va purta prin „vremurile de odinioară“, din „era pretehnologică“, prin amintirile buclucașe ale primelor întâlniri cu balaurul din rețea și capriciile vieții pixelate până la fanteziile „minunatei lumi noi“.

Poftă la citit și la anul promitem să te așteptăm cu o nouă surpriză.

Liviu Papadima

Libris .RO

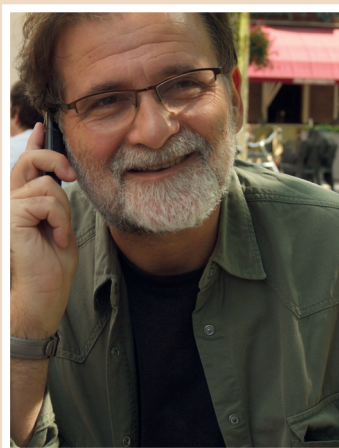
Respect pentru oameni și cărți

Cum era când nu era

florin bican
marius chivu
florin dumitrescu
ioana nicolaie
ioana pârvulescu

Florin Bican

Florin Bican s-a născut în anul în care a fost inaugurată în România televiziunea de stat și a crescut odată cu televizorul. Dar când televizorul a început să crească foarte repede, Florin nu a mai putut ține pasul cu el și a rămas mic – atât de mic, încât trebuia să se urce pe televizor ca să ajungă la cărțile aflate pe rafturile superioare ale bibliotecii.

Telepopeea Căpitanului Robinson

„Ca să-mi țină companie
pe o insulă pustie,
mi-aș lua un televizor”,
zise-n barbă, gânditor,
Căpitanul Robinsón,
Apăsând pe un buton.
„Cât am fost plecat pe mare –
medită în continuare –
nu erau televizoare...
Ah, ce viață-ngrozitoare,
dacă aia mai e viață...
Mă și mir c-am făcut față,
zi de zi și an de an,
pe mare și pe ocean,
fără-(a)micul meu ecran,
care astăzi îmi oferă,
dintr-un foc, întreaga Terră,
să mă pot zgâi la ea,
tolănit pe canapea.
Când programul e banal,
dau degrabă pe-alt canal
și-atmosfera redevine
palpitanță pentru mine.
Nu știu cine-a inventat
un astfel de aparat,
dar e cel mai minunat
lucru pomenit vreodat’...
C-am văzut, cât am umblat,

ciudățenii fel de fel,
da' nimic grozav ca el –
ca acest televizor
licărind multicolor
la mine-n sufragerie.
Nici pe-o insulă pustie
n-ar putea urât să-mi fie
dac-aș naufragia
c-un televizor pe ea,
să-mi aducă la picioare
lumea câtu-i ea de mare.“

Duhul Xanadidir,
sigilat într-un clondir
cumpărat ca suvenir
de blajinul Căpitan
dintr-un port bolivian
(Bolivia nu mai are
demult ieșire la mare),
duhul ăsta, așadar,
prizonier de-atât amar
de ani în recipient,
era foarte reticent
față de televizor,
motivând că nu-i ușor
să se uite, noapte-zi,
la atâtea nerozii.

Căpitanu' -l așezase,
printre tot felul de vase,
pe măsuța de cafea,
iar el, vrând-nevrând, privea,
zi de zi, an după an,
ce se-ntâmplă pe ecran.